

MARÍA CALLAS

Pablo Larraín, 2024

1456

ESTREA EN NUMAX: 07.01.2025 | V.O.S.E. | +12 | 123 min

A nova película de Pablo Larraín, protagonizada por Angelina Jolie, narra os derradeiros días de vida da lendaria soprano María Callas no París dos anos 70. A diva, reclusa no seu apartamento da capital francesa, loita en privado coas súas inseguridades e relacións tormentosas, como a que tivo co magnate grego Aristóteles Onassis, mentres o mundo enteiro adora a súa prodixiosa voz.

«Brillante guión e monumental interpretación de Angelina Jolie»

Manu Yáñez, FOTOGRAMAS

Entrevista con Pablo Larraín: «María Callas formaba parte das traxedias que interpretaba»

Que foi o que máis che chamou de María Callas para realizar un filme sobre ela?

Durante a miña infancia, tiven a sorte de asistir ao teatro de ópera de Santiago de Chile coa miña familia por moitos anos. E encantábame desde unha idade temperá. Agora resulta gracioso e bonito pensar que veríamos algunhas das óperas que fixeron a Callas famosa, mesmo cando non estaba viva. Simplemente estaba namorado e flotando despois de velas e cando iamos a casa e a miña nai dicía: “Fillo, víchelo, isto é real”. A miña nai reproducía música de María Callas. Crecín coa presenza desta cantante dun nivel superior, alguén cunha voz anxelical. Despois, por suposto, tiven a oportunidade de saber máis sobre a súa vida. Así que despois de realizar *Jackie* (2016) e *Spencer* (2021), sentín que este era o mellor final para este proceso destas tres películas. É, ademais, a miña primeira película sobre unha artista, creando así unha dinámica diferente para min persoalmente en como conectar o personaxe co argumento.

Entendías a vida de María Callas como unha ópera en si mesma? Moitas das óperas nas que actuaba María Callas eran traxedias, entón o personaxe principal que ela interpretaba adoitaba morrer no escenario na última escena. A narrativa desas óperas é moi diferente á da súa vida, pero atopei unha ponte de conexión entre María Callas e eses personaxes que interpretaba. Unha das cousas que falei con Steven Knight desde o principio, foi entender que esta película trata sobre unha persoa que formaba parte das traxedias que interpretaba no escenario. A ópera é unha forma de transcendencia, e é unha forma de expresar emocións que non podes expresar con palabras.

Mencionaches a Steven Knight, co que colaboraches de novo despois de que escribise *Spencer*. Cando o convidei a facer este proxecto, deime conta de que Steven tamén era un gran fanático da ópera, polo que era un bo paso. Dirixinme a el e díxenlle: “Creo que deberíamos facer unha película sobre a última semana da súa vida”. Realizamos unha investigación sobre a vida de María e sobre o final da súa vida, de como as interaccións das óperas que ela cantaba podían crear paralelos coa súa propia vida. Este era un bo punto de partida. E despois, falando con Angelina e Steven, todos comprendemos que era unha película sobre alguén que nunca foi unha vítima. Estamos a falar sobre alguén que estaba en control da súa vontade e do seu destino, que sabía o que quería facer e como o quería facer. Steven realmente entendeu o seu personaxe e a forza dela.

Que foi o que che fixo escoller o final da vida de María como o período que desexabas relatar? María Callas estivo a cantar toda a súa vida para o público, para outros. E a súa vida persoal estaba sempre conectada coas súas relacións. Sempre estaba a tentar compracer a alguén, a unha relación, a un familiar ou a unha amizade. E agora nesta película, no final da súa vida, decide facelo para si mesma. Vai tentar cantar para si mesma. Polo cal, esta película é sobre alguén que está a buscar a súa propia voz e tenta entender a súa identidade. Unha celebración da súa vida.

Publicado en diamondfilms.es

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

María Callas,
Fernando Fraga.
Fórcola, 2017

Cartas y memoria,
María Callas.
Akal, 2022

La vida de Maria Callas,
Alfonson Signorini.
Lumen, 2009